

Ekekler de Ağlar

– SeyitAhmetUzun · 19 Mart 2013

Peygamberimizin (sav) evlatlığı Hz. Zeyd, Mute savaşı'nda şehit olmuştu. Zeyd'in şehadet haberi Medine'ye ulaştığında Peygamberimiz Zeyd'in evine gitti. Manzara hazindi...

Peygamberimiz çok duygulandı...

Zeyd'in küçük kızı çok ağlıyordu...

Küçük kız, Peygamberimizi görünce ona koştu. Dizlerine sarılarak daha fazla ağlamaya başladı.

Peygamberimiz küçük kızı kucağına aldı. Rahmetin yansıması gözlerinden, şefkat yaşları dökülmeye başladı. Ağlayışı o derece arttı ki, çevresindekiler hayrette kalıp sordular:

"Ey Allah'ın Resülü bu nedir?"

Peygamberimiz şaşırana cevap verdi: "Bu sevenin sevgilisini özleyişidir."

Ağlamak, seven bir yüreğin çağlamasıdır. Duyarlılığın dışa taşmasıdır. Hassasiyetin, önemsemenin, şefkatin bir rahmeti ilahi olarak yürekten boşalmasıdır.

İnsan olabilen, bu duyguyu kalp coğrafyasında çölleştirmez.

İşte insanın kemaliyetinin zirvesi, abide şahsiyet bizlere erkekliğin, ağlamamak değil, ağlayabilmek olduğunu göstermektedir.

Oğlu İbrahim öldüğünde, gözleri yaşla doldu ve ona olan merhametinden ağladı ve buyurdu ki; "Göz yaşarır, kalp hüznlenir. Rabbimizi hoşnut etmeyecek şey söylemeyiz. Biz gerçekten üzülmüyoruz, ey İbrahim!"

Seven bir kalp sahibi olmak, hisli bir gönülden coşan duyguları gözlerden taşıyabilmek insanlığımızın hala diri olduğunun bir işaretidir.

Ağlayamayan kalp duygu özürdür.

Duygularını gizlemeyi, gönlünün katılığını, gözlerinin kuruluşunu erkekliğinin şanından sayan anlayış olsa olsa şefkat sermayesi tükenmiş zavallıların olur.

Seven, ağlayan, hisseden, üzülen bir yürek sağduyusunu koruyabilmiş yiğitlerin süsüdür.

Aslında kalbini rahmet pınarından yoksunlaştıranlar, erkekliklerinin değil, kabalıklarının, katlıklarının, anlayışsızlıklarının rüştünü ispatlamaktadırlar. İnsanın yaratana, kodlarını yerli yerince var eden, gözyaşından yoksunlaşmış kalbi taştan daha katı değerlendirmektedir;

"Sonra bunun arkasından kalpleriniz katılaştı, artık onlar taş gibi, hatta ondan da katı! Çünkü öyle taş var ki içinden ırmaklar fışkırır. Öylesi var ki çatlar da bağrından su kaynar. Ve öylesi var ki Allah'a olan tazimi sebebiyle yukarıdan düşüp parçalanır. Allah yaptıklarınızdan habersiz değildir."(Bakara/74)

Taşlaşmış kalbin sahibidir, kızları diri diri toprağa gömen erkek.

Taşlaşmış kalbin sahibidir, kızları sağ bırakıp erkek çocukları öldüren erkek.

Taşlaşmış kalbin sahibidir, eşini, çocuğunu gözünü kırpmadan öldüren erkek.

Taşlaşmış kalbin sahibidir, sevmesini bilmeyen aşktan yoksun erkek.

"Eğer siz benim bildiklerimi bilseydiniz az güler çok ağlardınız." Sözü şahanesinde şefkat peygamberi (sav) aslında ağlamanın bir erdem olduğundan, ağlayabilmenin ilim olduğundan bahsetmektedir. Bilen

insanlar, hisseden insanlar ağlayabilir.

Cehaletin yüreği sertleşmiş deriyle kaplıdır. Merhametin içeriye girmesine izin verilmez.

Gözü yaşlı Nebinin, çok kahkahalı ümmeti, erkek olmak, kalbin gözyaşlarına set çekmekte değildir, dert ehli olarak, sadece kendimize değil belki de tüm ümmetin içinde bulunduğu ahvale ağlayabilmektedir.

Ağla yüreğim sessizce ağla

Canımı, sen taşırsın Mevla'ya

Zekeriya peygamber içli içli ağlayarak dua ederdi. Bu içli yakarıların neticesinde kendisine Yahya peygamber hediye edildi. Yakup peygamber ağlamaktan gözlerine ak düşmüştü. Bu gözyaşlarının sonunda canı evladı Yusuf'a kavuşmuştu. Nebiler sultanı ağlamaktan neredeyse kendinden geçmişti. Bu gözyaşlarının bereketiyle kendisine ümmeti bağışlanmıştı.

Ağlamak insanlığımızın bir gereğidir. Ağlamak, Rabbimizin rahmetini celbetmektedir.

Ağlayabilen insanlar, dertli insanlardır, dava ehli insanlardır. Çok kahkahalı bir hayat kalbin ölümüne davetiye çıkarır.

"Gülüyorsunuz da ağlamıyorsunuz!

Ve siz gaflet içinde oyalanmaktasınız!

Haydi, Allah'a secde edip O'na kulluk edin!" (Necm/60-62)

Gülüp oynamak, çalıp eğlenmek, yaptıklarının hesabını vereceğinin bilincinde olmamak kalbi katılaştırmaktadır.

Gözyaşı, Allah'ın rahmetinin kıyısı gibidir. Ne için ağladığın önemli tabi. Ağlayabilmek günahların çokluğuna, ağlayabilmek ümmetin içinde bulunduğu buhrana, ağlayabilmek İslam'ın garipliğine, Müslümanların acizliğine...

Ağlamak, Müslümanı sadece acizliğe mahkum etmemelidir.

İslam sadece gözyaşı medeniyeti değildir. Yeri geldiğinde tebessüm, yeri geldiğinde savaş, yeri geldiğinde ve ekseri ilim, yeri geldiğinde keşif, yeri geldiğinde, sohbeti canan, yeri geldiğinde helal olan her işle meşguliyet gereklidir.

Amma erkekligi göz kuruluğuna mahkum etmek asla İslami, insani ve edebi değildir.

Erkekligi gözü kurular topluluğu olarak değerlendirmek, insanlığın zirve şahsiyeti Hz Muhammed'e (sav) büyük bir ihanettir ve onun getirdiği dine mensup erkeklere de hakarettir.

Çünkü ağlamayanın kalbinden Allah'a giden bir yol bulunmaz.

www.seyitahmetuzun.net